

Μια φορά, δύο άτυχοι βιάτραχοι έπεσαν σε ένα κουβά γεμάτο με κρέμα. Η άκρη του κουβά ήταν υπερβολικά υψηλή, παρά τις απεγνωσμένες τους προσπάθειες, με κανένα τρόπο δεν κατάφεραν να βγουν. Το τέλος ήταν αυτονόητο: πριν από την πτώση στον πάτο του κουβά, αργός θάνατο από ασφυξία. Ένα από τα βατράχια, έχοντας χάσει κάθε ελπίδα για τη διέξοδο από το πρόβλημα, είτε αντίο στην πάλη για την ζωή, λέγοντας στον εαυτό του: «Είναι δύσκολο, ότι είναι να γίνει, θα γίνει. Δεν έχει νόημα να πολεμήσω με το πεπρωμένο». Ο δεύτερος βιάτραχος από την άλλη, έσπρωχνε χωρίς σταματημό τα πόδια του, προσπαθώντας με κάθε τρόπο να βγει από τον κάδο. Η νύχτα πέρασε και όταν ήρθε το πρωί, επάνω στην επιφάνεια της κρέμας επέπλεε ένα κομματάκι βουτύρου και επάνω σε αυτό αυτό - ο κουρασμένος, αλλά ακόμα ζωντανός - βιάτραχος ο οποίος δεν είχε χάσει την ελπίδα και πάλεψε μέχρι το τελευταίο λεπτό.

Αυτή την ιστορία μου είτε η γιαγιά μου όταν ήμουν ακόμα μικρό κορίτσι και γνώριζα όσα γνώριζαν μικρά κοριτσάκια για τον κόσμο, δηλαδή τίποτα. Η μάθηση που προέκυπτε από αυτήν, ήταν όμως σαφής και διαφανής: ό, τι και αν με πετύχαινε στη ζωή, πάντα και πάντοτε θα έπρεπε να δρω όπως ο βιάτραχος, ο οποίος ήταν γεμάτος με το πνεύμα της αισιοδοξίας και δεν παραδόθηκε ποτέ.

Σήμερα, ως ενήλικη πλέον, εξακολουθώ να πιστεύω ότι η καλή θέληση και η αισιοδοξία, αξίζουν πολύ περισσότερο από την αρνητική σκέψη και την απαισιοδοξία. Ωστόσο, πρόσφατα, για πρώτη φορά, αναρωτήθηκα αν είναι σίγουρα έτσι όπως διδάχθηκα στην παιδική μου ηλικία.

Ο κόσμος στον οποίο ζούμε είναι γεμάτος ομορφιά, ελπίδα και χαρά. Δυστυχώς όμως, όπως και το φεγγάρι,

Με την Bella Papadopoulou Dobrowolska

και η γη έχει την σκοτεινή πλευρά της. Από γενιά σε γενιά, η ζωή φαίνεται να έχει όλο και περισσότερους κανόνες που πρέπει να τηρούνται. Για να μπορέσει κανείς να επιβιώσει ως την επόμενη αναπνοή, πολλοί από μας δημιουργούμε ένα είδος μηχανισμού άμυνας, κάτι που μοιάζει με την άγνοια.

Προγραμματισμένη με την σκέψη ότι όλα είναι πάντα ρόδινα και ότι όσο άσχημα είναι τα πράγματα, στο τέλος

μου, είναι απλά μια διπλωματική διαδικασία για να πάω από την αισιοδοξία στην απαισιοδοξία;

Σκέφτονταν αυτό το θέμα, είναι ενδιαφέρον να το εξετάσουμε σε βαθύτερο επίπεδο. Δεν σας συμβαίνει κάποιες φορές όταν βλέπετε τα ροδοπέταλα στρωμένα μπροστά σας, να σας αρπάξει κάποιος και ταράζοντας σας να σας λέει: «Ανοίξτε τα μάτια σας, επιτέλους!» Εμένα αυτό μου συμβαίνει κάθε δεύτερη μέρα. Αυτό οφείλετε

Αισιοδοξία; Απαισιοδοξία; Ρεαλισμός;

θα φτιάξουν, πολλές φορές χρειάστηκε να αγνοήσω τον άλλον βιάτραχο στο κεφάλι μου. Ο ήλιος τελικά δεν ήθελε να φωτίσει το γκρίζο. Στο τέλος, άρχισα να αμφιβάλω για το αν όλα είναι πραγματικά μόνο καλά.

Αρχίζω να έχω την εντύπωση ότι οι φίλοι μας οι απαισιόδοχοι, είναι μια ομάδα πολύ παρεξηγημένη. Το γεγονός και μόνο της έλλειψης πίστης ότι οι πόλεμοι θα σταματήσουν να συμβαίνουν, ότι οι πεινασμένοι άνθρωποι θα χορτάσουν και πως η λύση στο πρόβλημα της τρύπας του όζοντος είναι απλά θέμα χρόνου, ίσως να μην τους καθιστά αρνητικούς, απλά ρεαλιστές...

Ωχ, τώρα ο αισιόδοξος βιάτραχος στην καρδιά μου εβγαλε πολλές κραυγές! Μήπως η τελευταία δήλωση

στην αισιοδοξία ή στην αφέλεια μου;

Ίσως η βάση από τις ανησυχίες μου πηγάζουν στο γεγονός ότι μεγάλωσα στη Σουηδία, όπου η απαισιοδοξία στάσης ζωής θεωρείται πολύ αγενής.

Πάρτε, για παράδειγμα, ένα πρότυπο πλαίσιο διαλόγου:

- Γεια σου!
- Γεια σου!
- Τι γίνεται, με τι ασχολείσαι τον τελευταίο καιρό;
- Θα πάμε με δύο συναδέλφους ως εθελοντές στην Αφρική.
- Αλήθεια; Εξαιρετική προσφορά! Επιτέλους, κάποιος θα ασχοληθεί σοβαρά με το AIDS.

Έζησα στην Ελλάδα, το κέντρο του μεσογειακού παραδείσου, για πέντε

χρόνια και έμαθα ότι εκεί η κατάσταση είναι εντελώς διαφορετική. Φυσικά, μου είναι δύσκολο να κρίνω αν η αιτία είναι η «μελοδραματική» φύση των Ελλήνων, ή αν είναι μια «παρενέργεια» των δύσκολων εποχών που πέρασε η χώρα αυτή. Όπως και να έχει, ένας τυπικός διάλογος στην Ελλάδα μπορεί πολλές φορές να μην λάμπει από αισιοδοξία. Πάρτε για παράδειγμα μια πραγματική συζήτηση που είχα όταν πρωτοπήγα στην Ελλάδα και συνάντησα μια φίλη της μαμάς μου στο παζάρι.

- Καλημέρα σας, κυρία Μαρία!
- Καλημέρα Bella. Έχω να σε δω καιρό. Δεν ήξερα ότι είσαι ακόμα στην Ελλάδα!
- Ναι, εδώ έμεινα.
- Ξέρεις Bella, εμένα με εκπλήσσει το γεγονός ότι επέλεξε να ζήσεις σε αυτή τη χώρα. Εδώ τα πάντα θα καταρρεύσουν σύντομα! Και πες μου, τι κάνεις; Είσαι φοιτήτρια;
- Ναι. Σπουδάζω δημοσιογραφία.
- Δημοσιογραφία; Μην πιστεύεις ότι θα βρεις ποτέ δουλειά σε αυτόν τον κλάδο. Ξέχασε το!

Όπως μπορείτε να δείτε οι διαφορές δεν είναι μικρές, και οι πιθανότητες να βρει κανείς άκρη σε όλο αυτό, ακόμα μικρότερες. Για να είμαι ειλικρινής, ομολογώ ότι δεν ξέρω ακριβώς, ποια στάση ζωής είναι καλύτερη: αυτή της φίλης μου στην Σουηδία ή της κυρίας Μαρίας στο παζάρι. Η φιλενάδα έχει μεγάλες πιθανότητες να «πέσει από τα σύννεφα» όταν δεν καταφέρει να βρει φάρμακο για το AIDS, ενώ η κυρία Μαρία δεν το ρισκάρει αυτό ποτέ εφόσον είναι πάντα με την σκέψη ότι δεν θα πετύχει τίποτα από όλα αυτά που σκέφτεται, θα είναι ευτυχισμένη όμως; Ή μήπως είναι πράγματι, όπως και στην ιστορία της γιαγιάς μου απλά λιγάκι διαφορετική έκδοση;...

«ΚΥΝΗΓΑ» ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Ταινία για τους 33 Χιλιανούς μεταλλωρύχους θέλει να γυρίσει ο Μπραντ Πιτ

Η εταιρεία παραγωγής του ηθοποιού Μπραντ Πιτ θέλει να γυρίσει μία ταινία με θέμα τη διάσωση των 33 Χιλιανών μεταλλωρύχων, που πέρασαν περισσότερους από δύο μήνες 700 μέτρα κάτω από τη γη, όπως ανακοίνωσε ο δικηγόρος των διασωθέντων, πολλοί εκ των οποίων αναμένεται να υποδυθούν στην ταινία τον εαυτό τους.

Η Plan B Entertainment, η εταιρεία παραγωγής του Μπραντ Πιτ, έχει ξεκινήσει διαπραγματεύσεις με τον δικηγόρο των μεταλλωρύχων για να πάρει τα δικαιώματα της ιστορίας της διάσωσης που ολοκληρώθηκε στις 13

Οκτωβρίου, αφού οι 33 άνδρες πέρασαν 69 ημέρες 700 μέτρα κάτω από την επιφάνεια της γης έπειτα από τον εγκλωβισμό τους στο ορυχείο Σαν Χοσέ.

Στις δύο συναντήσεις με τον δικηγόρο Εντγκάρντο Ρεϊνόσο η εταιρεία πρόσφερε πολλά εκατομμύρια δολάρια για τα δικαιώματα της ιστορίας τους, σύμφωνα με άρθρο της χιλιανής εφημερίδας El Mercurio.

Πάντως, οι 33 μεταλλωρύχοι πρέπει πρώτα να συστήσουν μία ανώνυμη εταιρεία για να διαχειριστεί τα έσοδα - από τα δικαιώματα της ιστορίας τους, τις συνεντεύξεις που έ-

Ο τελευταίος μεταλλωρύχος που ανέβηκε στη γη πανηγυρίζει δίπλα στον Χιλιανό πρόεδρο Σεμπαστιάν Πινιέρα.

χουν δώσει και τη συμμετοχή τους σε τηλεοπτικές εκπομπές - τα οποία στη συνέχεια θα μοιράσουν σε ίσα μέρη. Αυτό

αναμένεται να γίνει μέχρι το τέλος της εβδομάδας, σύμφωνα με την εφημερίδα. Ήδη ο σκηνοθέτης Ροντρίγκο Ορτου-

θάο γυρίζει μία ταινία με τίτλο «Οι 33», η οποία αναμένεται να βγει στους κινηματογράφους το 2012.